

РЕШЕНИЕ

№ 415

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ.
КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-
МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20221110114840 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.318-чл.329 от ГПК.

Ищецът С. Д. К. твърди, че е сключил граждански брак с ответника Й. В. К., на 20.05.1993г. в гр. София, от който нямали ненавършили пълнолетие деца. По време на брака имат родени деца, които са навършили пълнолетие – Симона С.ова К., родена на 06.11.1993г. и Косара С.ова К., родена на 04.01.1999г. В исковата молба се твърди, че проблемите между страните започнали през месец май 2003г. когато съпругата му го изгонила без причина от семейното жилище. В името на децата ищецът преглътнал обидата и псе опитал да даде шанс на брака им. В продължение на шест месеца живели като съквартиранти, докато стабилизират отношенията си. През 2014г. си закупили имот извън София. Проблемите им започнал отново през 2015г. Опитали да запазят добрите си отношения, дори посещавали брачен консултант. Но отношенията им останали по-скоро привидно учтиви, като отчуждението между тях се засилвало. След семейно пътуване в Италия през 2017г по повод годишнина на ответника отношенията им отново потръгнали добре. Това продължило до 24.октомври 2019г. когато пред психиатър ответникът излъгала при посещение пред психиатър, че никога не го е гонила от къщи и преиначила част от относно проблемите в отношенията им и ищецът достигнал до извода, че тя няма намерение да преодолеят проблемите в брака им, а само привидно си давала усилия за това. Веднага след това ищецът взел решение да напусне съпругата си. Страните продължили да живеят заедно като съквартиранти до края на март 2021г. когато ищецът се изнесъл от семейното жилище. Предложил да се разведат по взаимно съгласие, но съпругата му поставила условия той да я издържа до края на живота й, защото не и позволявал да работи докато били семейство. Ищецът твърди, че това обстоятелство не е вярно и че тя винаги е работила, като самият той е намирал работа при негови приятели. По изложените съображения моли съдът да прекрати брака като дълбоко и непоправимо разстроен, без да издирва и да се произнася по въпроса за вината. Заявява, че няма претенции към ползване на семейното жилище, което бил напуснал. Не претендира разноски.

Ответникът Й. В. К. в отговора на исковата молба заявява, че искът за развод е

основателен. Не оспорва твърдението на ищцата, че бракът им е дълбоко и непоправимо разстроен, като също моли за неговото прекратяване. В отговора изразява съгласие съдът да не се произнася по въпроса за вината. Желает след развода да възстанови предбрачното си фамилно име Василева. Претендира след прекратяване на брака съпругът да ѝ заплаща ежемесечна издръжка в размер на 300 лв. Основание за това искане е пълната ѝ финансова зависимост от ищеца, в която тя е била поставена в продължение на години и съответно сериозните затруднения за намиране на работа в момента. Претендира издръжката докато страните са живи.

Съдът, като взе предвид относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Страните С. Д. К. и Й. В. К. (Василева преди брака) са сключили граждански брак на 20.05.1993г. в гр.София, като при сключването му съпругата е приела да носи фамилното име на съпруга си – К.. Това обстоятелство се установява от приложено по делото удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 168/20.05.1993г. на Столична община –ТОВА „Студенска”.

Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака си, което се установява от служебно извършената справка в НБДН от 24.06.2022г.

От събраните по делото гласни доказателства, чрез разпит на свидетеля Продан Иванов Петров (познат на страните, приятел на ищеца от 1991г.), които съдът кредитира изцяло, се установява, че страните през 2019г. са решили да се разделят. През 2021г. ищецът се изнесъл от семейното жилище. Според свидетеля, който ги познава от тридесет години ищецът никога не е забранявал на съпругата си да работи. Страните имали проблеми с общуването си един с друг. Понастоящем децата им, които били пълнолетни, не живеели с тях.

По делото е разпитан е свидетелят Иглика Радославова Михайлова, приятелка на ответника, който познава страните от 2005г., когато се запознали покрай работата си. Според свидетелката бракът е изчерпан поради отношението на недоверие на ищеца към ответника. Това отношение било винаги така откакто ги познавала. Той винаги я ревнувал и ѝ вдигал безпричинни скандали. Твърди, че той бил изключително ревнив и не позволявал на съпругата си да работи. Според свидетелката съпругата няма заболявания или други пречки, които ѝ пречат да работи в момента след раздялата на страните, но на нейните години било трудно да намери работа, въпреки че е завършила МЕИ.

Съобразно така установената фактическа обстановка съдът счита, че предявеният иск за развод е основателен. Воденето на самостоятелен живот от страните, макар и обитаващи едно и също жилище, според настоящия съдебен състав е обстоятелството, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Всеки от тях е абдикирал от задължението си за общата грижа за семейството, разбирателство и уважение, поради което и бракът следва да бъде прекратен доколкото няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание. Този извод на съда се подкрепя и от становището на ответника, изразено в отговора на исковата молба, в който той признава, че бракът между страните е дълбоко и непоправимо разстроен и също желает неговото прекратяване.

В съдебно заседание ищецът се яви и лично заяви пред съда категоричното си нежелание да продължи брачната обвързаност. Същото заяви лично и ответникът. Бракът, според чл.46 от Конституцията на РБългария е доброволен съюз между мъж и жена, като съпрузите имат равни права и задължения в семейството, т.е. възникването и съществуването на брачните отношения е основано на съгласието на двете страни. При условие, че и двете страни заявяват категорично нежеланието си тази обвързаност да продължи, бракът между страните следва да бъде прекратен. В тази връзка следва да се добави, че разпоредбата на чл.99, ал.4 от СК /отм./, съгласно която "развод не се допуска, ако разстройството на брака се дължи само на виновно поведение на ищеца, а другия съпруг настоява да се запази брака, освен ако важни обстоятелства налагат да се допусне

разводът ", не е възпроизведена в новия Семейен кодекс. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписаното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати без съдът да издирва и да се произнася по въпроса за вината, доколкото такава претенция не е заявена от нито един от съпрузите.

Според чл.322, ал.2, изр.II ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат искове за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име. Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака, никой не е заявил и предоставяне ползването на семейното жилище, поради което и съдът не дължи произнасяне по тези въпроси.

Съгласно разпоредбата на чл. на основание чл.326 ГПК, съдът следва с решението за развод да разреши и въпроса за фамилното име, което съпрузите ще носят след развода.

Съгласно чл.53 СК „след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак”. По делото се установи, че жената е тази, която е променила фамилното си име при сключването на брака, приемайки да носи фамилното име на съпруга си. Последната изрично е заявила, че желае след развода да носи предбрачното си фамилно име, поради което съдът приема, че е налице хипотезата на чл.53 от СК и следва да бъде постановено след развода тя да носи предбрачното си фамилно име Василева.

С насрещен иск, инкорпориран в отговора на исковата молба ответникът Й. К. е предявил иск за издръжка от страна на съпруга си след прекратяване на брака в размер на 300 лв. месечно, заплащана до смъртта на някой от двамата. Като основание за това свое искане ответникът е посочил икономическата си зависимост цял живот от ищеца и невъзможността в момента да се издържа от доходите си, както и невъзможността да се възползва от имоти които притежават в режим на СИО с ищеца. Същевременно в отговора на исковата молба и в съдебно заседание изрази желание за прекратяване на брака с ищеца поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака без съдът да изследва въпроса за вината.

По делото е прието като писмено доказателство удостоверение, издадено от НАП София от 16.11.2022г. от което се установява, че ответникът К. е работила до месец март /месец, в който е депозирана исковата молба по настоящото дело/ и е реализирала месечни доходи в размер от 1400 до 2700 лв. Същата е напуснала работа през месец март 2022г. /исквата молба е депозирана на 22.03.2022г./ По делото не се представиха доказателства за това, че съпругата страда от заболяване или има друга пречка, за да полага труд и да реализира трудови доходи.

При така констатираните обстоятелства искът за заплащане на издръжка от ищеца след прекратяване на брака е неоснователен. Съгласно чл. 145, ал. 2 от СК - невинният за развода съпруг има право на издръжка, която се дължи най-много до три години от прекратяването на брака, ако страните не са уговорили по-дълъг срок. Предвидена е възможност - при определени условия/ако "получаващият издръжката е в особено тежко състояние, а задълженият може да я дава без особени затруднения"/- съдът /по искане на страната/ да може да продължи срока. За издръжката на бивш съпруг важат общите условия за получаване и даване на издръжка/невъзможност за издържане от собствено имущество поради нетрудоспособност и възможност за даване на издръжка/ и специалните правила относно - значението на вината, срока на издръжката и прекратяването ѝ. Идеята на законодателя - е защита на съпруга, който след прекратяване на брака обикновено е в напреднала възраст, с влошено здравословно състояние, без доходи и собствено имущество.

В настоящият случай съпругата е изразила изрично желание съдът да не изследва въпроса за вината за настъпилото дълбоко и е непоправимо разстройство на брака. Съгласно чл. 145, ал. 1 от СК невинният за развода съпруг има право на издръжка. В посочения смисъл е и решение № 248/24.9.2012 г. по гр. д. № 1635/2011 г., на ВКС, III г. о. При тези обстоятелства, след като съпругата не желае изследване на въпроса за вината,

довела до настъпилото разстройство на брака на страните, тя няма да право на издръжка от съпруга си. Освен това от писмените доказателства и свидетелските показания на св. Михайлова се установи, че е здрава и получавала възнаграждение от трудови правоотношения, което е над средното за страната. Установи се, че трудовото ѝ правоотношение е прекратено в месеца, в който е образувано настоящото производство. Доколкото от представените по делото доказателства не се установи нужда от издръжка от страна на ответника, освен това той е във възраст, която не е пенсионна и може да полага труд и да получава възнаграждение за него, както и притежава имущество, от което също може да се издържа, искът за издръжка на съпругата Й. К. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло .

По разноските:

Съгласно чл.329, ал.1, изр.II ГПК при липса на установена по делото вина на съпрузите разноските остават в тежест на всеки от тях, както са ги направили. С оглед разпоредбата на чл.329, ал.1, изр.II от ГПК, платената първоначална държавна такса следва да остане в тежест на страната, която я е заплатила, на основание чл.329, ал.1, изр.II ГПК. Предвид изхода на делото всяка една от страните следва да заплати по сметка на СРС всеки от тях по 25,00 лева-окончателна държавна такса при решаване на делото по иска за развод по чл.6, т.2 от тарифата.

Съпругата е предявила иск с правно основание чл. 145 СК, който е отхвърлен като неоснователен. Претендираният размер на издръжката от съпругата е в размер на 300 лв, поради което Й. К. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на СРС държавна такса възлизаща на 432 лв., върху размера на претендираната издръжка.

Мотивиран от изложеното, *СЪДЪТ*

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА , сключен с Акт за граждански брак № 168 от 20.05.1993г. на Столична община – ТОО „Студентска“ между **С. Д. К., ЕГН *******, и **Й. В. К., ЕГН *******, като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН**, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 от СК.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.326 ГПК след развода **Й. В. К., ЕГН *******, да носи предбрачното си фамилно име – **Василева**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Й. В. К., ЕГН *******, с адрес гр. София иск с правно основание чл. 145 СК срещу **С. Д. К., ЕГН *******, за заплащане на издръжка на бивш съпруг в размер на 300 лв. месечно като **неоснователен**.

ОСЪЖДА С. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. София, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса по сметка на СРС при решаване на делото по иска за развод,

ОСЪЖДА Й. В. К., ЕГН *****, с адрес гр. София, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса по сметка на СРС при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1, пр.2 от ГПК и 432 лв. държавна такса по сметка на СРС върху отхвърления иск за издръжка.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____